

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **N. D.,**
státní příslušnice Ukrajiny,
bytem x,
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2018, č. j. CPR-21533-5/ČJ-2018-930310-V243, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou dne 14. 1. 2018 Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 6. 2018, č. j. KRPS-84048-27/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu v České republice.

Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 15 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení prokázalo, že žalobkyně v České republice vykonávala práci, ačkoli nedisponovala žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, přestože podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřebovala povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, přičemž žalobkyně nespádala do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobkyně v období od 11. 1. 2018 do 15. 3. 2018 pracovala bez povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně; skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně nebyl správní orgán I. stupně povinen zjišťovat, jestliže o nich nemohl vědět a žalobkyně je netvrdila. V řízení také nevyplynulo, že by žalobkyně práci vykonávala legálně. Skutečnost, že žalobkyně má (resp. v době vydání prvostupňového rozhodnutí měla) povolený pobyt na území Polska, vyhoštění z České republiky nebrání. Správní vyhoštění žalobkyně je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnila příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené, což se v dané věci nestalo, neboť žalobkyně je dospělá a svéprávná a své tvrzené vazby v České republice (plánovaný sňatek) nijak nedoložila; ostatně není důvod, proč by je nemohla realizovat ve své vlasti. Že nebude žalobkyně po návratu na Ukrajinu vystavena riziku vážné újmy, bylo potvrzeno stanoviskem ministra vnitra ze dne 3. 12. 2018. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť v řízení nevyšly najevo ani žalobkyně netvrdila žádné konkrétní komplikace s vycestováním spojené.
3. Žalobkyně nejprve namítá, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V průběhu správního řízení se totiž omezila pouze na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobkyně, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v její prospěch. Tím porušila také § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu a nebyla šetřena práva žalobkyně.
4. Žalobkyně dále namítá, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně neměla možnost náležitě se vyjádřit k rozhodným skutečnostem týkajících se přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán I. stupně navíc přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze v prvostupňovém rozhodnutí vypočetl všechna v zákoně uvedená kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobkyně je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že její pobytová historie jí může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že se žalobkyně má na Ukrajině kam vrátit. Žalovaná nezohlednila, že žalobkyně má stále povolený pobyt v Polsku, a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jejího soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

5. Jak samotné správní vyhoštění, tak jeho délka jsou neadekvátní. Žalobkyně se správními orgány spolupracovala. Ostatně pobytovým povolením disponovala a protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním výkonu práce se dopustila pouze proto, že důvěřovala nesprávným lidem. Žalovaná měla s ohledem na následky správního vyhoštění v podobě společenské difamace a znemožnění návratu na území Evropské unie (s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů) uložit žalobkyni pouze povinnost vycestovat s území České republiky.
6. Konečně žalobkyně namítá, že správní vyhoštění v délce 6 měsíců bylo uloženo nadbytečně a je bezúčelné, neboť žalobkyně již území České republiky opustila. Cíle sledovaného správním vyhoštěním již bylo dosaženo. Délka správního vyhoštění je nepřezkoumatelná a lhůta pro vycestování je příliš krátká.
7. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové byly již jednou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 3. 2018 byla žalobkyně zajištěna při policejní kontrole v areálu výroby společnosti L, – Ing. J. L., s. r. o. (dále jen „L.“), neboť se sice prokázala platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D, účel pobytu 06, platným od 12. 12. 2017 do 24. 11. 2018, avšak neměla žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod č. j. KRPS-84048-9/ČJ-2018-010022 a byla vyslechnuta. Při výslechu uvedla, že si vízum opatřila přes zprostředkovatele a zaplatila za něj 350 Euro. Na totéž vízum pracovala v Polsku od ledna do března 2017 jako uklízečka v jednom menším městě u V., avšak o společnosti, pro kterou pracovala, si vůbec nic nepamatuje. Žalobkyně nemá v Polsku vydané pracovní povolení a neví o tom, že by ji nějaká polská společnost vyslala do České republiky. Do České republiky přicestovala 26. 12. 2017 autobusem přímo z Ukrajiny, u autobusu ji vyzvedl zprostředkovatel a odvezl ji na ubytovnu v Č., kde platí 3 000 Kč měsíčně. Práci u společnosti L. si žalobkyně našla už na Ukrajině přes sociální síť a dne 11. 1. 2018 nastoupila do práce v expedici masa (zabalené maso dávala do krabic); pracovat zde chtěla do konce dubna 2018. Do práce ji vozil autobus vypravovaný společností L.. Docházka se evidovala pomocí čipové karty. Pracovní pomůcky a oděv dostala na pracovišti a pracovní úkoly viděla na monitoru počítače, jinak byl přítomen mistr – zaměstnanec společnosti L.. Žádnou pracovní smlouvu nemá, vše má dohodnuto jen ústně se zprostředkovatelem V.. Dohodnutý plat činil 100 Kč/hod a za leden žalobkyně od V. dostala přibližně 12 000 Kč. Žalobkyně nemá ani pracovní povolení ani živnostenský list. Vyhoštění by mělo vliv na její soukromý život, protože v Čelákovících žije a na stejném pracovišti pracuje její přítel V. G., občan Rumunska, s nímž čeká potomka (v říjnu 2018) a plánuje svatbu (v květnu 2018). Jinak není žalobkyni známa žádná překážka, která by jí bránila v návratu na Ukrajinu, kde žijí její rodiče.
9. Téhož dne byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
10. Součástí spisu je dále evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 15. 3. 2017 (to sice není seznatelné ze samotné sjetiny, ale z vyjádření personalistky podle úředního záznamu z téhož dne), z níž vyplývá, že žalobkyně se tohoto dne nacházela na pracovišti společnosti L.. Součástí spisu je dále sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 26. 3. 2018, že

žalobkyně podle databáze Ministerstva práce a sociálních věcí nemá vydáno žádné povolení k zaměstnání. Dále je součástí správního spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobkyně na Ukrajinu ze dne 4. 4. 2018, podle nějž je vycestování žalobkyně možné.

11. Dne 13. 4. 2018 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k seznámení s podklady a poučil ji o možnosti vyjádřit se k nim. Opětovně (po doplnění opraveného stanoviska Ministerstva vnitra se správným rokem narození žalobkyně) k témuž žalobkyni vyzval dne 29. 5. 2018.
12. Dne 6. 6. 2018 vydal správní orgán I. stupně napadené rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla totiž (a) zaměstnána u společnosti L., neboť práci pro tuto společnost vykonávala za úplatu, pod vedením jejího vedoucího pracovníka a za použití jí poskytnutého pracovního vybavení a oděvu; pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobkyně vykonávala (b) bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 26. 3. 2018. Toto (c) pracovní povolení bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobkyně spadala pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Všechny tři podmínky pro správní vyhoštění podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Výkon závislé práce bez příslušného povolení je společensky nebezpečným jevem. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobkyně. V dané věci jde o společensky nebezpečné jednání a pobyt cizinců, kteří se jej dopustili, na území České republiky, není ve veřejném zájmu. Oproti tomu žalobkyně jedinou tvrzenou vazbu (své těhotenství a plánovaný sňatek s občanem Rumunska) nijak nedoložila; ostatně tyto své plány nemusí realizovat jen na území České republiky. Žalobkyni podle jejích slov ve vycestování nic nebrání, o čemž svědčí i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 4. 4. 2018. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států, byla stanovena na 6 měsíců, tedy na samé spodní hranici. Doba k vycestování byla určena v délce 15 dnů, neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobkyně, které by vyžadovaly stanovení doby delší.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, které posléze na výzvu doplnila. Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjištěný skutkový stav, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené, že se žalobkyně k přiměřenosti rozhodnutí nemohla dostatečně vyjádřit, že jí po návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí vážné újmy, že délka správního vyhoštění je odůvodněna nepřezkoumatelně, že lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká a že celé řízení trvalo příliš dlouho.
14. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 3. 12. 2018, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobkyně je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 6. 12. 2018 poučila žalovaná žalobkyni o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobkyně svého práva nevyužila. Dne 28. 12. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jehož obsah soud shrnul v odstavci 2 tohoto rozsudku.

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná výslovně uvedla, že s projednáním věci bez jednání souhlasí, a souhlas žalobkyně se presumuje, neboť ani na výzvu soudu nesdělila, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasila.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
17. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
18. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
19. K první námitce žalobkyně, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 15. 3. 2018, závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobkyně ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou

oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, ve své námitce setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, pak by totiž přestal být nestranným orgánem povolaným k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobkyně.

20. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotnou žalobkyni a provedl důkaz všemi listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobkyně na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti L. dne 15. 3. 2018). Na základě těchto důkazů zjistil všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní ve výrobních prostorech společnosti L.. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobkyně žádný konkrétní důkazní návrh nevznesla. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobkyně, která jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost uvedenou žalobkyní. Ani v žalobě žalobkyně nezminila žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
21. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobkyně, že prakticky neměla možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohla žalobkyně vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což také v přítomnosti tlumočnicka učinila, a dále kdykoliv poté. Žalobkyně je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupena advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobkyni vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně o tom byla poučena dne 13. 4. 2018, 29. 5. 2018 a 6. 12. 2018, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužila. Tento žalobní bod není důvodný.
22. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že neměla možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. Jak již bylo řečeno, žalobkyně měla právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Žalobkyně také neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobkyně jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Žalobkyně při výslechu uvedla, že v České republice žije a ve stejném závodě pracuje její přítel, občan Rumunska, s nímž čeká dítě a plánují svatbu. Správní orgány konstatovaly, že žalobkyně tato tvrzení nedoložila, nicméně i kdyby byla pravdivá, pak není důvod, proč by žalobkyně nemohla své plány na založení rodiny uskutečnit jinde než v České republice, a to buď na Ukrajině, nebo v Rumunsku.

23. K tomu soud uvádí, že ani žalobkyně – podle jejích slov – nehodlala být v České republice dlouhodobě, tj. až do porodu či do avizované svatby. Naopak při výslechu uvedla, že zde chce pracovat jen do dubna 2018, svatbu hodlá mít v květnu 2018 v Rumunsku a dítě se má narodit v říjnu téhož roku. Ostatně žalobkyně ani se svým rumunským přítelem nesdílí společnou domácnost, neboť uvedla, že žijí každý na jiné ubytovně. Mimo žalobkyninu vazbu na svého přítele, žalobkyně žádné vazby v České republice nemá. Žalobkyně je zdravá, praceschopná, na Ukrajině jí nehrozí žádná újma, má možnost se vrátit ke svým rodičům, nemá zde žádné jiné osoby blízké, závazky ani povinnosti a ostatně si zde ani nemůže práci zajistit vlastní obživu. Na vycestování má peníze. Takové vypořádání přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobkyně jistě není jen formální, nýbrž přesvědčivé, mající oporu ve správním spisu; jako stakovým se s ním soud ztotožňuje. Zásah do žalobkynina rodinného života tedy nebude nepřiměřený. Žalobní bod není důvodný.
24. Žalobkyně v průběhu řízení ani v žalobě nezpochybnila hlavní důvod, který správní orgány vedl k uložení správního vyhoštění, tedy svou nelegální práci. Ze správního spisu je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky v J. v provozu společnosti L., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v ukládání zabaleného masa do krabic ve výrobním provozu společnosti L., žalobkyně vykonávala práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době. Zadáni práce žalobkyně četla z monitoru počítače společnosti L. a práci vykonávala pod dozorem zaměstnance společnosti L.. Tato společnost jí také evidovala docházku. Za odvedenou práci jí podle sdělení žalobkyně byla vyplacena mzda „na ruku“ od pana V., o němž však žalobkyně nedokázala nic dalšího uvést.
25. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“, účel pobytu 06). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelkou povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdila i žalobkyně sama.
26. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněna vykonávat pracovní činnost v závodu L. na území České republiky. Žalobkyně rovněž nebyla držitelkou povolení k výkonu práce vydaného Českou republikou, ani to netvrdí, takže vykonávala závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnila tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4.

2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).

27. Není přitom rozhodné, zda žalobkyně o tom, že potřebovala pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděla, resp. zda byla utvrzována v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení (jak žalobkyně uvádí, do této situace se dostala jen proto, že „důvěřovala nesprávným lidem“). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. [...] Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost naříditi cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
28. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobkyni vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měla v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegální práce v době rozhodování správního orgánu I. stupně platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). Skutečnost, že byla žalobkyně držitelkou polského víza, nepředstavuje překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, a to bez ohledu na to, zda je oprávněn pobývat na území České republiky. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobkyni v tom, aby nadále pobývala na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobkyně do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návěti § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobkyně s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvažení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má de facto právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal,

nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

29. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po dobu, kdy byla držitelkou polského dlouhodobého víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonávala závislou práci, není evidence žalobkyně v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobkyni v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobkyni nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobkyně během platnosti původního víza porušila pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonávala práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobkyni vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Délka vyhoštění byla stanovena přezkoumatelně – správní orgán I. stupně zohlednil (a žalovaná se s jeho hodnocením ztotožnila), že žalobkyně pracovala bez příslušného povolení na území České republiky, za což je odpovědná i v případě, že se tak stalo v důsledku neznalosti právních předpisů. Protiprávní jednání však trvalo jen krátkou dobu a správnímu orgánu I. stupně není známo žádné předchozí porušení právních předpisů ze strany žalobkyně. Soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že délka vyhoštění v trvání 6 měsíců (tedy na samé spodní hranici) byla stanovena přezkoumatelně a přiměřeně. Námitka je nedůvodná.
30. Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že dobu stanovenou k vycestování určil správní orgán I. stupně příliš krátkou. Důvodem pro takto stanovenou dobu bylo, že žalobkyně má platný cestovní doklad a disponuje finančními prostředky na vycestování, jak to uvedla při výslechu. Žalobkyně oproti tomu neuvedla žádné konkrétní překážky, které by jí znemožňovaly vycestovat v patnáctidenní lhůtě, resp. co konkrétně potřebovala před svým odjezdem učinit (které své záležitosti uspořádat). Námitka je nedůvodná.
31. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně